Stepinac ponovo na velikosrpskom sudu

cuvalo.net/2015/10/14/stepinac-ponovo-na-velikosrpskom-sudu

October 14, 2015

Dok smo slavili 17. obljetnica proglašenja Alojzija kardinala Stepinca blaženim mi smo katolici Hrvati očekivali da će u najskorijoj budućnosti naš mučenik biti proglašen svecem Katoličke crkve. Ali, sve nas je zatekla vijest kako je papa Franjo predložio da se ustanovi radna skupina sastavljena od katoličkih i srpsko-pravoslavnih stručnjaka koji će navodno preispitati da li on zaslužuje biti proglašen svetim, odnosno da li jedan katolički i hrvatski mučenik srbo-komunističkog režima "prolazi" srpske standarde svetosti! Kakva lakrdija kad znamo koga je sve SPC proglasila svetima! Ovaj Papin korak je, u prvom redu, uvreda onima koji su vodili proceduru (Kauzu) Stepinčeva proglašenja blaženim i svetim jer u najmanju ruku implicira da nisu bili dovoljno temeljiti, kritični i objektivni. Ali nije to uvreda samo njima, nego i samoj Kongregaciji za kauzu svetaca i Katoličkoj crkvi u Hrvata.

Novi "slučaj Stepinac" me podsjeća na vremena kada je (1964.) Papa Pavao VI dodijelio odličje "Velikoga križa reda sv. Silvestra" Ivi Vejvedi, jugoslavenskog komunističkog diplomatu, vjernog sljedbenika Marksa, Lenjina, Staljina i Tite; španjolskog dragovoljca, nekadašnjem političkom komesaru u primorsko-goranskim partizanskim postrojbama i uredniku "Primorsko goranskog partizana" u kojem je pisao da je zadatak partizana: "Čišćenje oslobođenoga teritorija od izdajica te partizanskih jedinica od kolebljivih i nepovjerljivih elemenata". Tako su njegove postrojbe "očistile" (pobile) među ostalim i Ivana Jurajića (župnik u Rakovici), Juraja Matijevića (župnik u Gerevu), Zvonku Milinovića (župnik u Podsteni), Josipa Pretnera (župnik u Liču), Vladimira Stuparića (župnik u Sincu), Antuna Žilaveca (kapelan u Otočcu), i mnoge druge. Vatikan je morao znati tko je on, ali ipak mu je dao odličje. Ne, nije odlikovan zbog "čišćenja" svećenika i drugih, nego radi pregovora koji su doveli do državnog sporazuma između Vatikana i Titove Jugoslavije, a kojeg su 25. lipnja 1966. podpisali opunomoćenici Milutin Morača, predsjednik Odbora za vjerska pitanja, nekadašnji zapovjednik 4. krajiške udarne brigade i najpoznatiji po razaranju Kaknja (1943.), i mons. Agostino Casaroli, Državni podskretar za izvanredna pitanja. Znakovito je da podpisivanju protokola nije nazočio nijedan visoki ili niži predstavnik Katoličke crkve, čak ni tadašnji beogradski nadbiskup mons. Bukatko, koji je bio zagovaratelj sporazuma između Vatikana i Beograda. Ne samo da nisu bili prisutni na podpisivanju, nego se sve radilo bez savjetovanja i dogovora s hrvatskim katoličkim biskupima. Radilo se o nama bez nas! Radi većih interesa, naravano! *Ostpolitik* mons. Casarolia!

Usput ću podsjetiti mlađe generacije, jedan od glavnih zahtjeva jugo-režima bio je da se katolički svećenici ne će baviti politikom i terorizmom! Što implicira da su se zaista (hrvatski) katolički svećenici bavili politikom i terorizmom tada i u prošlosti – znači i za vrijeme II svjetskog rata! I ovo je Vatikanska diplomacija potvrdila ugovorom! Jedan od razultata ovog bilo je micanje mons. dr. Krešimira Zorića s dužnosti Ravnatelja pastve u hrvatskoj emigraciji i ograničenje djelovanja nekim "nepodobnim" hrvatskim svećenicima u Rimu.

Današnji dosluh između vatikanske diplomacije i Beograda podsjeća me na ta prošla vremena. Očito, Beograd želi uvući Vatikan u svoju igru, i do sada mu uspjeva, da na "slučaju" Stepinac optuži njega i Katoličku crkvu u Hrvata u novijoj povijesti za "politiku i terorizam", slično kao i u Protokolu iz 1966. Po svemu izgleda, radilo se opet bez savjetovanja s hrvatskim biskupima. Išlo se u "dialog" sa Srbima o nama, i opet bez nas!

Nije jasno da li ova vatikanska ispružena ruka dolazi od Papina slabog poznavanja velikosrbizma i ovog dijela Europe ili iz sličnih krugova u Vatikanu kao što su bili oni iz šezsesetih, koji su preko izmučenih leđa vjernih Hrvata katolika pravili mostove s komunističkim i velikosrpskim režimom. Ili tu ima i tradicionalno talijansko-srpskog dosluha? Što je da je posrijedi, očita je razlika između papa Ivana Pavla II., koji je iz iskustva "u dušu" poznavao komunizam, velikorusizam i velikosrbizam, i pape Franje, kojimu je poznata Južna Amerika a ne Europa, posebice ovaj dio kontinenta. Ne mogu svi znati sve, ali i pape mogu tražiti savjete iz prve ruke! Po svemu vatikanska diplomacija, koliko god bila na glasu, nije prozrela ili možda ne želi prozreti velikosrpsku ideologiju koja je jedna od bitnih sastavnica Srpske pravoslavne crkve. Još više, SPC je čuvarica ideologije srpskog mesijanizma i imperijalizma. U razgovoru s američkim znanstvenikom jedan srpski monah reče (1982.) kako je "očito da je samo u povijesti Srba i Židova umješana ruka Božja"! Dakle, i Srbi su izabrani nebeski narod!

Kad su bizantski car i patrijarh bili u bijegu iz Carigrada, koji je pao u ruke "Latina", Srbima je to bio idealan trenutak od njih iznuditi samostalnost Srpske pravoslavne crkve (1219.) Njezin utemeljitelj i vođa, Rastko (Sava) Nemanjić, je od samog početka stavio crkvu u službu države. Cilj je bio jasan: jačati centralnu vlast i širiti državu prema katoličkom zapadu. Nije bila slučajnost da je od osam novo-utemeljinih episkopija (1219.) jedna bila na granici s Bosnom (Dabar), dvije u novo-osvojenim katoličkim zemljama (Zeta i Hum), gdje bila "šaka" pravoslavaca. Ali srpska crkva je uvjek bila spremna za osnivanje episkopija kao "duhovno" sredstvo srpskog širenja prema zapadu. Tako je bilo i za vrijeme turske vladavine, kao i početkom devedesetih.

Nije njima nikada bilo, a ni danas, do ekumenizma, nego do osvajanja tuđih zemalja i obmanivanja svjetske javnosti kako su oni žrtve hrvatskog nacionalizma i katolicizma. Vatikanska diplomacija ima svoje snove i iluzije te želi preko nas praviti mostove. Ne samo vatikanska, nego i zapadna diplomacija općenito i danas preko naših poslušnika stalno nas gura u zagrljaj sa Srbima da bih ih zadržali na "ovoj strani", da nebi otišli prema istoku, gdje duhovno pripadaju. I tako Srbi po bizantskoj tradiciji vagaju i ucjenjuju!

Vidjet ćemo u skoroj budućnosti koliko će Srbi upregnuti Vatikan u svoju igru da bi preko ponovnog suđenja Stepincu sudili svim "ustašama", a to su svi Hrvati koji su htjeli i borili se za svoju samostalnu hrvatsku državu. Njima je problem država Hrvatska, ova ili bilo koja druga, a "slučaj" blaženog Alojzija Stepinaca je samo još jedna prigoda koju žele iskoristit protiv Hrvata i države Hrvatske. Nažalost, papa Franjo i vatikanska diplomacija je tu "naletila" i, valja očekivati, da će biti iskorištena kao i šezdesetih godina. Ne će to stajati puno njih, nego nas Hrvate! Ako ništa drugo, gubimo i gubit ćemo vrijeme "zabaljajući se" srpskim lažima kojima je izvor nepresušan.

Ante Čuvalo
Hrvatsko slovo, god. XXI, br. 1068, 9. listopada 2015

Mons. A. Casaroli i M. Morača podpisuju Protokol 1966.